

Որ կարծես թէ թաւալելով կ'իջնէ վար
Յաւիտենի անծայրածիր խորութեան
Անդունդներէն դահալէժ :

Գարնան հովովն անուշիկ,
Ծիծաղ ու երգ շրթունքներն՝
Կը դեղուն նաւն ալեծով :

Տարափին տակ լարերուն
Որ սրտէ սիրտ կը ծաւալի մեղրակաթ,
Աչքեր սիրով կը դուզուին
Որոնց մէջէն կը վառի
Խարոյկն էրոս աստուածին...:
Կը ծրփայ նաւն աղմուկով
Կայթատօնին հեշտանքին մէջ մրրկա-
Լոյս կուսաններ վարսաղեղ

Օրօրանէն դիւերուն
Նաւն իմ երրորդ արթննայ,
Ու այգին մէջ հեղաշունչ
Ծաղկի հրապոյրն անհունին՝
Պիտի խայտայ աչքս նորէն
Կապոյտներու ցոլացումով անդորրիչ :
1954 Ն. ՄԵՍՐՈՊ ՃԱՆԱՇԵԱՆ

ՀԱՅՈՑ ԼԵՁՈՒ

Հիմա որ դուն ա'լ չես հնչեր հայ տղաներու
Շրթունքին վրայ, հիմա որ դուն
Մօտ ես ահա՛ ճրարդի պէս շիջանելու,
Կը մրմնջես հին աղօթքի նրման տրոտում :

Բաւերդ հողիս կ'արբեցընեն՝ սափորի մէջ
Մոռցըլած հին գինիի պէս,
Քու խորհուրդիդ ոսկեճաճանչ բուրբառն անչէջ
Սիրոյս կրակով դեռ կը մրխայ կարօտակէլ :

Ես կը դողամ վրադ, ինչպէս հողհատոր
Մէկու մը՝ որ ինձմէ ծընած,
Իմ արիւնիս մէկ արձաղանդն է հեռաւոր
Աստուածազեղ ժամանակի մը լուսարբած :

Բայց դուն կարծես իր ակունքին դարձած աղբիւր,
Ոչ մէկ չիթ ես կորսնցուցած,
Եւ շրթունքիս կ'ըլլաս երգում, կ'ըլլաս համբոյր,
Սուրբին խնկոտ գերեզմանէն վարդ մը ծաղկած...:

ԱՐՍԷՆ ԵՐԿԱԹ

ԶԼՆՔԻ ՏՍԿ

ԽՐԱՄԱՏՆԵՐՈՒ ՄԷՋ

Ուր Օստում գետը կը լայնայ, նետուն-
լով լեռներուն կողերն ի վեր՝ մենք հաս-
տատած ենք մեր դիրքերը : Պէրաթը մեղ-
մէ եօթը քիլոմէրը հեռու է, Թիւրանայի
ուղղութեամբ : Կէսօրուան դէմ, յաղթա-
մարմին գոմէշներ կու գան տապալակի
տղամարտն աւազին մէջ, իրենց յոյնած
նայուածքները պտրտցնելով ջորիներուն
եւ ձիերուն վրայ, որոնք անյաղօրէն կը
խմեն գետին գեղին ջուրը :

Թշնամի սաւառնակները կը հասնին ե-
րեք տարբեր ուղղութեամբ, աջէն եւ ձա-
խէն, քերելով լեռներուն բարձունքները :
մէջտեղէն, հանդարտօրէն սահելով հա-
կոնեայ լեռնաշղթաներուն միջեւ տա-
րածուած պարապութեան վերեւ, ուր
դիրք բռնած են մահուան ուխտեալներն
ու լեռնային թնդանօթածիւղներու իմ
խումբս : Քիչ անդին վրանարնակ հիւան-
դանոցն է, անկէ հաղիւ երկու քիլոմէր
հեռաւորութեամբ հակօդային թնդանօթ-
ները կը գտնուին, շուրջըրըրուած աւազի
պարկերով : Պէրաթը անջատուած է մեղ-
մէ, որուն ձորամէջ կամուրջին դէմ, պա-
տերազմի ամբողջ տեւողութեան, անդ-
լիացի եւ յոյն սաւառնորդները պիտի նե-
տեն իրենց ուսմբերը, առանց երբեք կա-
րենալու դայն օդը հանել :

Մեր դիրքերուն ոմբակոծութիւնը գը-
րեթէ ամէնօրեայ է : Թշնամի սաւառնակ-
ները կը յառաջանան գիշատիչ թռչուննե-
րու նման, լայն բացած իրենց մետաղե
թևերը, անօրինակ խաժամուժով լեցնե-
լով լեռ, ձոր եւ անտառ :

Երբ հաղիւ կ'երևին անոնք լեռներուն
վերեւ՝ կը սկսին որոտալ հակօդային
թնդանօթները, կրակելով աջ ու ձախ, ի-
րենց իսկ յարուցած ճնշումէն տենդալին
Դողալով հրաչէկ հողին վրայ :

Տարօրինակ բան՝ սաւառնակները վա-
խի ոչ մէկ նշան ցոյց կու տան : Միշտ կը
յառաջանան, չչեղելով երբեք իրենց ու-
ղեղծէն, մինչ ուսմբերը կը պայթին իրենց
շուրջ, մերթ կարմիր ու մերթ ալ ճերմակ
բոցեր սփռելով միապաղաղ կապոյտին
դէմ : Ու երբ կը հասնին մեր դիրքերուն
վրայ՝ ցոռկները յանկարծ կ'ուղղեն դէ-
պի Օստումի ջուրերը, խեղացնոր արա-
զութեամբ դահալիթելով դէպի մեզ, կը-
րակելով անխնայ մեր դիրքերը, ապա
նոյնքան արագութեամբ իրենց ցոռկները
կը նետեն դէպի ետ, կը բարձրանան լեռ-
ներուն կողերն ի վեր, չունչ կ'առնեն, կը
թեքին աջ ու ձախ, մերթ տապալակելով
վիրաւորուած անասուններու նման, մերթ
զուգահեռական սաւառնակով Օստումի ջու-
րերուն, ու յետոյ դարձեալ կը դահալիթ-
ելին դէպի մեզ, բարձրադաղակ ոռնալով,
այս անգամ բանալով իրենց ծանր գնդա-
ցիրները, որոնց հաստիկէ գնդակները կը
պայթին չոր հողին վրայ տեղատարափ
անձրեւի փաթիլներուն նման, ցատկոտե-
լով անհրապոյր ժայռերուն դէմ :

Զինուորները առանց չունչ առնելու կը
կրակեն, անընդհատ լեցնելով հրացան-
ները : Ծանր գնդացիներու սպասեակները
կը շարժին աներեւակայելի արագու-
թեամբ, իրենց գէնքերը անգամ մը տեղա-
ւորելով հոս, ապա հոն, անոնց հրեղէն
բերանները ուղղելով միշտ դէպի թշնա-
մին, որ պտոյտ կու գայ իրենց վրայ, գի-
շատիչ թռչուններու նման :

Հակօդային թնդանօթները, որ վայր-
կեան մը լուծ էին չունչ տալու համար
իրենց միաքող բերաններուն՝ դարձեալ
կը նետուն պայքարին մէջ : Սպաները ոտ-
քի են, հատակոտոր եւ ջղային հրամաննե-
րով կը յորդորեն զինուորները, մերթ կը